

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2022 r.

sprawy **A. N.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie,

z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt VI Ka 25/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku,

z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt II K 419/19

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. N. kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt II K 419/19, oskarżonego A. N. uznał za winnego tego, że:

„w okresie od 6 kwietnia 2018 r. do 10 kwietnia 2018 r. w W. i innych nieustalonych miejscach działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

doprowadził instytucje finansowe F., T. Sp. z o.o. oraz F. Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1741,11 zł w ten sposób, że w/w instytucje wprowadził w błąd co do tożsamości pożyczkobiorcy posługując się przy składaniu wniosków o pożyczkę danymi E. L.”,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz F., kwoty 800 złotych, T. Sp. z o.o. kwoty 641,11 złotych, F.1 Sp. z o.o. kwoty 300 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego Adriana Niewczasa, zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a to faktu, iż E. L. miała zażyłe relacje z oskarżonym, a także podawała mu dane dostępowe do swojego internetowego rachunku bankowego, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i uznaniem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Stawiając powyższy zarzut, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. N. od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt VI Ka 25/21, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego A. N., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

„1. art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uchybienie zasadzie rzetelnego procesu poprzez całkowite zignorowanie zasady równości stron, przyjęcie w II instancji faktycznej dominaty orzeczniczej sądu meriti z całkowitym zlekceważeniem argumentów podnoszonych przez apelującego, poprzestanie na jednostronnej, a przy tym

wybiórczej i tendencyjnej ocenie dowodów mających obciążających A. N. oraz naruszenie zasady właściwego uzasadniania orzeczeń przez pominięcie w motywach pisemnych wyroku argumentów obrony podniesionych w apelacji poprzez lakoniczne wskazanie, jakoby zarzuty te stanowiły odmienną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co prowadzi bezpośrednio do uniemożliwienia rzetelnej kontroli instancyjnej, a tym samym podstawa wyroku uniemożliwia ustalenie, jakie okoliczności przemawiały za wydaniem wyroku przez Sąd II instancji, co doprowadziło do naruszenia zasady *fair trial*,

2. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji, jak i niepełne wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw do uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych dotyczących dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych poprzez:

- a. dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego, logicznego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy ocenę materiału dowodowego, w tym zwłaszcza w zakresie przyznania przymiotu wiarygodności zeznań pokrzywdzonego E. L., a także nie odniesienie się przez Sąd II instancji do zarzutów obrony dotyczących możliwości faktycznego sprawstwa przez E. L., a nie skazanego;
- b. uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego;
- c. sporządzenie uzasadnienia wyroku niespełniającego przesłanki art. 424 § 1 i 2 k.p.k., w tym zwłaszcza w sposób ogólnikowy, lakoniczny, powtarzający ogólnikowo i lakonicznie motywy wskazane w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego A.N. od zarzucanego mu czynu wobec oczywistej niesłuszności skazania,

ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Obrońca skazanego A. N. podniósł zarzuty obrazy prawa procesowego: art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Po pierwsze, Sąd odwoławczy ze względu na treść art. 433 § 1 k.p.k. rozpoznawał sprawę w granicach zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów. Należy zatem przypomnieć, że w apelacji skarżący podnosił wyłącznie naruszenie przez Sąd I instancji art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd odwoławczy – dokonując kontroli instancyjnej – nie mógł zatem naruszyć przepisów, których nie był zobowiązany stosować. O obrazie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. powiązanych z odpowiednimi przepisami można zasadnie twierdzić jedynie wówczas, gdy sąd pominie którykolwiek z zarzutów podniesionych w środku odwoławczym, a także, gdy nierzetelnie ustosunkuje się do któregośkolwiek z zarzutów oraz nie wykaże, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też za bezzasadne (zob. np. wyrok SN z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt I KK 36/21). Skoro zatem skarżący w apelacji nie podnosił naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., to Sąd odwoławczy nie mógł w tym zakresie uchybić obowiązkom wynikającym z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Za niewykazane należy ponadto uznać podnoszone przez obrońcę naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, oderwane od jakichkolwiek regulacji uszczegóławiających ogólną normę zawartą w tym przepisie.

Po drugie, uzasadnienie zarzutów sprowadza się do ogólnikowych tez dotyczących podstaw kasacyjnych i postępowania kasacyjnego, niemal zupełnie pomijając to, jakiego – zdaniem skarżącego – naruszenia prawa *in concreto*

dopuszczył się Sąd odwoławczy. W tym kontekście musi budzić zdziwienie twierdzenie skarżącego, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego „zawiera wyłącznie ogólnikowe, niczego niewyjaśniające określenia, które zresztą pasują do każdej sprawy” (s. 4 kasacji), bowiem to kasacja obrońcy skazanego A. N. stanowi modelowy przykład pisma ogólnikowego i pozbawionego merytorycznej argumentacji. W zasadzie jedynym elementem kasacji odnoszącym się do realiów sprawy jest fragment, w którym skarżący kwestionuje zasadność przyznania waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej E. L.. Niemniej jednak przywołana okoliczność „zażyłości i relacji, jaka miała się wywiązać między pokrzywdzoną a A. N.” (s. 4 kasacji), podnoszona w apelacji w ramach zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k., została oceniona przez Sąd odwoławczy. W części 3.1 uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie wyjaśnił, z jakich powodów nie uznał, że doszło do naruszenia prawa przez Sąd I instancji. W szczególności wskazał błędy w rozumowaniu wyrażonym w apelacji, a także wykazał dostatecznie precyzyjnie, że kwestia relacji pokrzywdzonej ze skazanym nie wpływa na ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie.

W związku z powyższym słusznie w odpowiedzi na kasację zarzuty kasacyjne zostały uznane za nierozwinięte, mające jedynie charakter nieudowodnionych deklaracji. W świetle art. 523 § 1 k.p.k. rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ani ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, ani wykazanie, że rzeczywiście doszło do naruszenia określonego przepisu i to w stopniu rażącym. Ciężar ten zasadniczo spoczywa na skarżącym (zob. np. postanowienie SN z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 3/21).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[as]